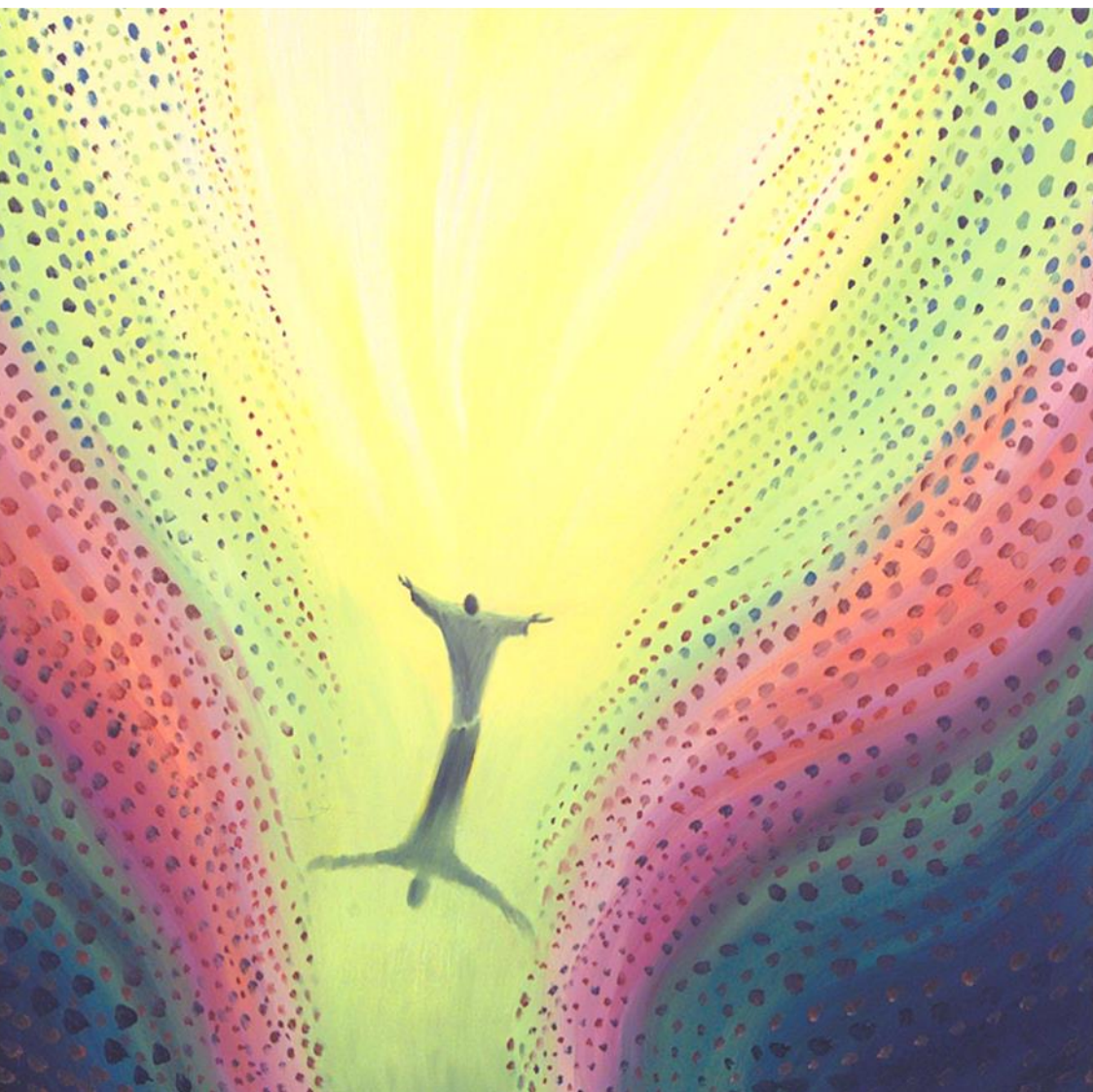

letnik 36, številka 7-8/2020

vode počitka

revija za **evangeljsko duhovnost**

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

POSKOČNO	4	Poskočite od sreče
ISTOČASNO	6	Krščanska vera je osebna in javna
BOLEČE	11	Dve vrsti bolne religioznosti
PRIVILEGIRANO	12	Povabljeni na goro
SVOBODNO	16	Večna svoboda
SKONCENTRIRANO	18	Tečaj varne vožnje

BREZSTIČNO	19	Jezusov dotik
USMILJENO	20	Usmiljenje
PRAKTIČNO	22	Kršćanstvo ni teorija o ljubezni, ampak je ljubezen v praksi
POZABLJENO	29	Zgodba o pozabljeni nedelji
POTRPEŽLJIVO	30	Bedite in molite
PRIJATELJSKO	32	Kršćanska vera je odnos
KOMUNIKATIVNO	34	Nebeški telefon
VEDOŽELJNO	36	Česa se lahko naučim od Svete Trojice?
OBDAROVANO	38	Vse je darilo

mag. Peter Golob, urednik
Poskočite od
sreče

Mag. Peter Golob je direktor teološko-pastoralnega inštituta Collegium evangelicum, ki izdaja krščansko literaturo in si prizadeva za kulturno promocijo krščanstva.

Sreča je nekaj, česar si vsi želimo. Sreča opisuje stanje telesnega in duševnega ugodja, ki ga doživljamo ob izpolnitvi naših želja in ciljev. Sreča vključuje naše zdravje, naše finančno in gmotno blagostanje, naše razpoloženje, uresničevanje naših življenjskih ciljev, sreča se nanaša tudi na uspeh našega dela in nasploh na vse, kar v življenju počnemo z veseljem in se nam zdi smiselno in pravilno. Najpogosteje pa je sreča povezana v denarjem, kajti na svetu vlada prepričanje, da srečo prinaša predvsem denar. Tudi Jezus je v Novi zavezi omenil srečo, in to prav tako v povezavi s plačilom, ki ga bomo prejeli v nebesih. Jezus je namreč dejal: »Razveselite se tisti dan in poskočite od sreče, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko.«

Te besede je Jezus izgovoril v govoru na gori, ko je našteval blagore. Tudi Jezus nas torej nagovarja, naj bomo srečni in veseli, in to tudi, če kdaj pa kdaj trpimo in prideemo v raznorazne preizkušnje. In kako naj bi nam to uspelo? Tako, da imamo stalno v mislih plačilo, ki nas čaka v nebesih in imamo pred očmi blagoslove, ki smo jih deležni že danes.

Prvo plačilo, ki je omenjeno v Svetem pismu, je to, da je Bog naš ščit. Bog je namreč Abrahamu, takrat še Abram, ki je oče vere, dal naslednjo obljubo: »Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko.« In to velja za vsakogar, ki veruje, da naš Bog obstaja in da poplača vse, ki ga iščejo. Zato lahko te besede, ki jih je Bog izrekel Abrahamu, z vso gotovostjo vzamemo tudi zase, in si rečemo: »Ne boj se, Peter! --- Jaz, Bog, sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko.« To preprosto otroško zaupnost, to enostavno zaupljivo vero do Boga, čaka veliko plačilo. Ampak do plačila v nebesih je še dolga pot? Vendar Božje plačilo spremlja Božja zaščita. Istočasno, ko nam Bog obljublja veliko plačilo, nam hkrati obljublja, da je on naš ščit. Kakšen ščit? Ščit pred čem? Bog nas ščiti pred vsemi ognjenimi puščicami hudega. Bog nas ščiti, da bi nas ohranil za večno življenje, da bi nas ohranil za slavni dan drugega Kristusovega prihoda in da bi nas

obvaroval pred uro preizkušnje, ki bo prišla nad vesoljni svet. Bog nas ščiti, da bi izbojevali dober boj in bi tek dokončali in vero ohranili. Vero, ki jo čaka veliko plačilo.

Iz Nove zaveze vemo, kaj je ta ščit, ki ga je Bog obljubil Abrahamu in ki ga po veri obljublja vsakemu izmed nas. Ta ščit je Cerkev, skupnost verujočih, ta ščit predstavlja Božji zbor, ta ščit predstavljamo vsi, ki verujemo v Boga usmiljenja in vse tolažbe in smo del Kristusove Cerkve, ki je ena in nerazdeljena. Ta Božji ščit, ki nam

ga daje Bog, je torej Cerkev, skupnost verujočih, saj vemo, da je Kristusova Cerkev nepremagljiva. Spomnimo se: Vrata podzemlja je ne bodo premagala... Naše prvo plačilo, ki ga prejemo od Boga, je torej Cerkev, ki je steber in opora resnice. Naš največji blagoslov je torej ta, da smo del Božjega zbora. Na ta način smo namreč del Kristusovega telesa, zaradi česar smo lahko deležni vseh Božjih blagoslovov in vse Božje pomoči, ki jo potrebujemo vsak dan.

dr. Daniel Brkič
Krščanska vera
je osebna in
javna

Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.

Brez Svetega pisma smo siromašni, čeprav imamo vse. Vsaka prižnica je velika budilka, ki prebujata Cerkev in svet. Bog Oče ima samo enega Sina, pa še tega je naredil za pridigarja. Vsaka pridiga je prst kazalec, ki kaže na ljubečega Boga Očeta.

Ko se je Jezus vrnil, ga je (z veseljem; Chráskov prevod) sprejela množica, kajti vsi so ga pričakovali ... Neka žena, ki je že dvanajst let krvavela in potrošila za zdravnike vse, kar je imela za življenje, pa je nihče ni mogel ozdraviti, se mu je približala od zadaj. Dotaknila se je roba njegove obleke in takoj nehala krvaveti. Tedaj je Jezus rekel: »Kdo je tisti, ki se me je dotaknil?« Ker so vsi zanikali, je Peter dejal: »Učenik, množice se gnetejo ob tebi in te stiskajo.« Jezus pa je re-

kel: »Nekdo se me je dotaknil. Opazil sem namreč, da je šla moč od mene.« Ko je žena videla, da ni ostala skrita, je drhte pristopila. Vrgla se je predenj in vpričo vsega ljudstva povedala, zakaj se ga je dotaknila in kako je v trenutku ozdravela. On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru!« (Lk 8,40.43-48)

Zapisano je, da so ljudje Jezusa pričakovali in ga sprejeli z veseljem. Ali ga tudi danes pričakujemo in sprejemamo z veseljem? Ali sledimo ženi iz zgodbe, ki je rekla: »Tudi če se dotaknem le njegove obleke, bom rešena.« (Mr 5,28) To je rekla neka žena, čigar imena ne poznamo. Znašla se je sredi množice, ki so se gnetle okoli Jezusa. Evangelist Luka, ki je bil po poklicu zdravnik, je dogodek opisal v malenkostih. Kot zdravnik je poznal meje tedanje medicine. Žena je bila zelo bolna. Dvanajst let je krvavela. Število dvanajst ni slučajno; gre za biblično simboliko. Obiskala je mnogo zdravnikov in potrošila vse svoje premoženje, a ji ni pomagalo. Celu slabše je bilo. To ne pomeni, da kristjani zdravniško pomoč odklanjamo, pomeni pa, da v težavi ne smemo pozabiti na Boga.

Dobro, da je bolna žena slišala za Jezusa. Skovala je drzen načrt; dotakniti se vsaj roba njegove obleke. Dotik predstavlja bližino, odnos. Glede na judovsko versko

zakonodajo se v takšnem nečistem stanju ne bi smela dotakniti nikogar, ker je bila zaradi tega družbeno izobčena. Svojih težav ni hotela razglašati javno.

Vsi ugotavljamo, da je naše življenje brez Božjega dotika neozdravljiva rana in huda nadloga. Pozabljamo, da brez Boga ni prihodnosti. Reševati probleme brez Boga je gola domišljavost. Kolikim smo se že zaupali, a smo ostali razočarani in izdani. Kam vse že nismo šli? Kaj vse smo že poskusili? Česa vsega nismo prebrali? In v kaj vse smo že verovali? Koliko novih prerokov in mazačev smo že poslušali? Tudi nova digitalna diktatura in virtualni svet nam kradeta lepoto realnega življenja. Živimo zlagano, smo nezadovoljni, nepotešeni in tako sami sebe goljufamo.

Prvič. Po pomoč moram priti k Jezusu.

To mi ne sme biti pod častjo. Ponos me ne sme ovirati, da bi ga prosil za pomoč. Težava je v tem, ker nočemo biti od nikogar odvisni; niti od Boga. Toda velika razlika je, ali se okoli Jezusa drenjam ali pa se ga dotikam. Vsi so se okoli Jezusa privali in se gnetli, a samo ena žena se ga je dotaknila. Dotik je naredil njeno življenje novo. Večina se Jezusa nikoli ne dotakne. Zadostuje jim njihova religija, verska tradicija, zato njihovo življenje ni nikoli spremenjeno.

Žena iz evangeljske zgodbe je hotela ostati neopažena. Naredila je načrt. Počasi se je približala Jezusu in se na skrivaj dotaknila roba njegove obleke. Ni se dotaknila njegove glave, roke ali hrbta. V judovskem kontekstu to pomeni, da se je dotaknila resic, ki so bile na robu Jezusove obleke (4 Mz 15,38-39). Ti čopki so Jude spominjali na Božje zapovedi; da jih ne bi pozabili. Izvirnik namiguje na to, da jih je, medtem ko se jih je dotaknila, močno stisnila in se jih za hip oprijela. Razumljivo, saj je bilo njeno življenje že dvanajst let mučenje. To je bilo njeno zadnje upanje. A vse to je hotela prikriti.

Drugič. Moja vera v Jezusa mora biti javna.

Jezus ni odnehal spraševati: »Kdo je tisti, ki se me je dotaknil?« Takšno vprašanje se nam zdi nesmiselno, kajti z vseh strani je bil obkrožen z ljudmi, saj se je okoli nje ga drenjala množica. Vsi so se ga na nek način dotikali. To je tako, kot bi stali pod tušem z vodo in bi spraševali, zakaj smo mokri. Samo žena je vedela, kaj se je zgodilo, a je bila tiho. Učenec Peter se je na Jezusovo vprašanje odzval smešno in je Jezusovo vprašanje popravil. Jezusa je takoj poučil, naj se ne smeši in ne sprašuje, kdo se ga je dotaknil, saj je vendar sredi gneče. Peter je imel fantastične sposobnosti, kako izpolniti napeto tišino s svojo norčavostjo. Kolikokrat poskušam Jezusu po-

magati, svetovati, mu predlagati, ga dopolniti in nanj prikrito vplivati. To pomeni, da ga ne poznam dovolj dobro. Včasih se obnašam, kot da vem več kot on. Jezus je kljub Petrovi intervenciji vztrajal: »Nekdo se me je dotaknil. Opazil sem namreč, da je šla moč od mene.« Jezus je sredi množice iskal vernico. Žena se je sprva Jezusu približala kar se da neopazno, da ne bi zbujala pozornosti. Nato jo je Jezus izzval, da je v pričo vseh povedala, zakaj se ga je dotaknila in kako je v trenutku ozdravela.

Naše iskanje Boga lahko poteka za njegovim hrbtom. Pa ne zato, ker smo zanj nevredni in grešni, niti zato, ker si ne bi hotel z nami mazati rok. Bog je svetla skrivnost in si zasluži spoštovanje. Velja, kar je bilo rečeno Mojzesu: »Videl me boš v hrbet, mojega obličja pa ne more videti nihče.« (2 Mz 33,23) Toda Jezus je razodetje Boga, je Božji obraz med nami, obrnjen k nam. Jezus se je obrnil k ženi in jo ogovoril. Ko je videla, da ni ostala skrita, je drhte pristopila in se vrgla pred Jezusa. Javno je povedala stvari, ki jih pred tem ne bi zaupala nikomur. Jezusu je povedala tisto, kar on itak ve. Vso resnico je povedala tistemu, ki pozna vso resnico. Ali ni to ironično? Povedati mu to, kar on že ve. Govoriti o zaupnih rečeh je boleče, vendar je ozdravljajoče in osvobajajoče. Ni dobro reči skrivati. Resnični kristjan ima potrebo, da Je-

zusu pove vse in ničesar ne zadrži zase. Jezus noče, da se izgubimo v množici in gneči ljudi.

Mnogi bi se radi Jezusa dotaknili, a tako, da za to nihče ne zve. Mnogi bi radi Jezusu sledili, a da to ostane njihova osebna, privatna zadeva. Jezus noče takšnih sledilcev, pristašev. Moje krščanstvo, moj odnos z Jezusom mora postati javna stvar. Jezusa se ne smem sramovati. Odnos z Jezusom je oseben, vera vanj pa ni osebna, ampak mora biti javna. Zato, ker o svoji veri ne pričujemo javno, je danes tako malo novih kristjanov.

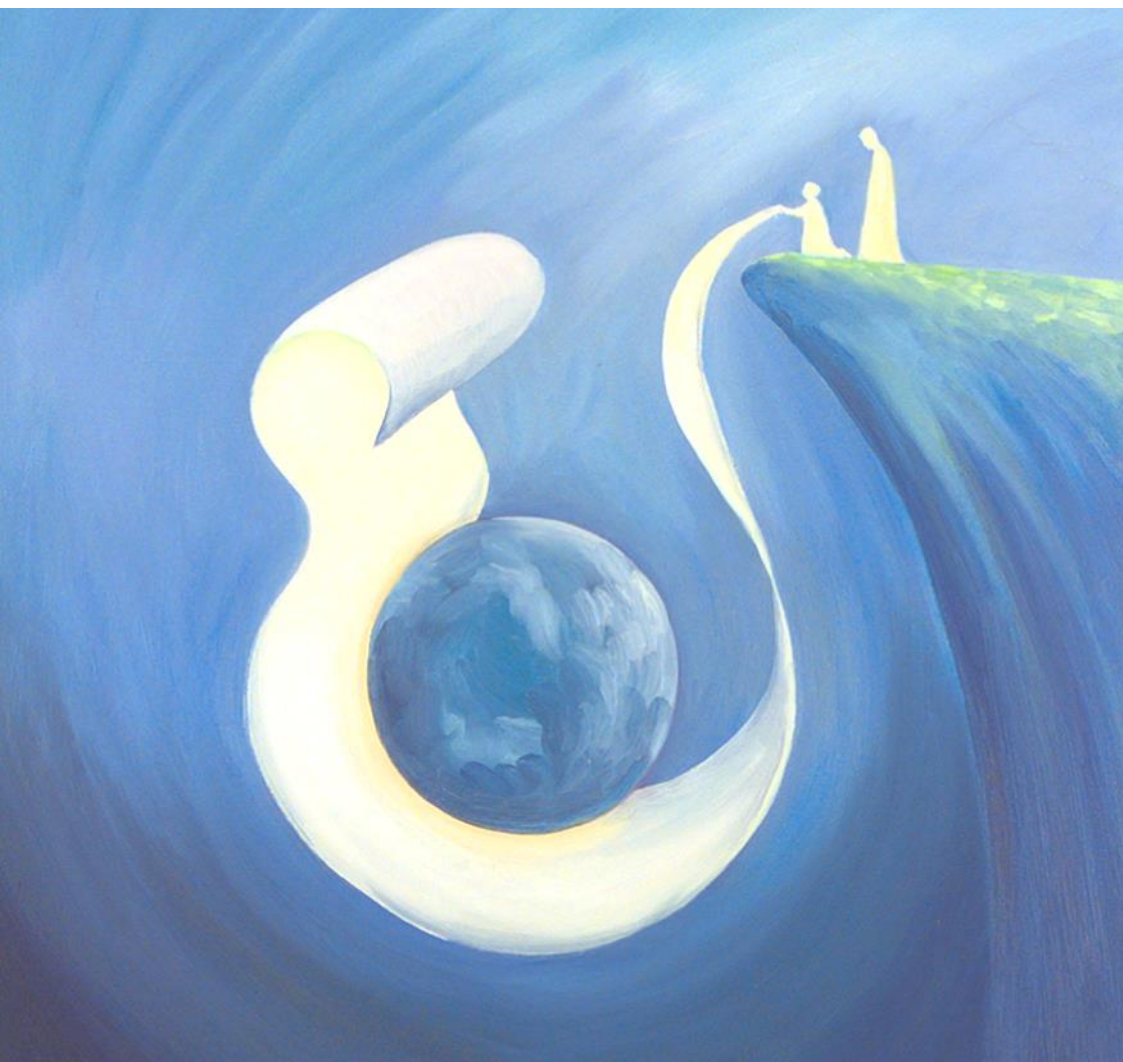
Tretjič. Jezus moje vero stalno popravlja.

Ženina vera še ni bila izoblikovana. Njen koncept o Jezusu je bil nepopoln, zato je njeno predstavo o veri popravil. Kako? Vztrajal je v pogovoru z njo, ker je vedel, da veruje drugače. Njena prvotna vera je bila pravzaprav praznoverje. Bila je vražasta. Resice na robu njegove obleke je smatrala za fetiš, za predmet z nadnaravno močjo. Šlo je za slepo oboževanje. Predmet njene vere ni bil pravi. Njena vera je bila »magična«. Jezus njenega prepričanja ni napačadel, obsodil, grajal in kritiziral, čeprav se je oprijela fizične stvari – roba obleke. Jezus jo je počasi vodil k pravi osebni in javni veri. Ona se je osredotočila na napačno reč, misleč: »Samo da se dotaknem roba njegove obleke in

bom zdrava.« Priznam, da je bila njena vera velika, a se je izognila osebne dotiku. Njena vera je bila močna, vendar napačno usmerjena, brez osebnega stika.

Kakšen je bil Jezusov odziv? Pravzaprav je šlo za test: »Kdo se me je dotaknil?« Od dotika resic na robu obleke jo je preusmeril na dotik njega samega. Zato ji je re-

kel: »Hči, tvoja vera – ne pa resice na robu moje obleke – te je rešila (ozdravila). Pojdi v miru!« Jezus je popravil njeno zgrešeno predstavo. Hotel jo je osvoboditi njenega praznoverja, njenega verovanja v »vraže«. Hotel je, da dojame, da je ni ozdravil njen dotik roba njegove obleke, ampak vera vanj. Jezus je tisti, ki jo je ozdravil, ne pa njegova obleka. Sicer bi si vse ži-

vljenje predstavljala, da je skrivnost njene ozdravitve v Jezusovi obleki. Ona ni bila ozdravljena zaradi dotika obleke; dotik je bil le znak njene vere.

To je edino mesto v Svetem pismu, da je Jezus nekoga imenoval hči. Verjetno je bila starejša od Jezusa, a jo je Jezus vseeno tako poimenoval. Izkazal ji je varnost, zaščito, ljubezen in spoštovanje. Ni bila več sama in izolirana, ampak ji je Bog postal Oče. Jezus jo je vključil v družino Abrahamovih hčera. Spet je šla lahko med ljudi in v tempelj oboževat Boga.

Jezus ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru!« Zakaj se je žena tako vedla? Morda je tako ravnala zaradi prejšnjih zavrnitev, razočaranj, strahov, krivd. Morda je bila že večkrat izigrana, njena iskrenost pa zlorabljena. Morda je imela slabo samopodobo, ali pa občutek, da njena potreba ni vredna Jezusove pozornosti. Težko je živeti z občutkom krivde. Morda je za vse krivila sebe. Morda so jo s krivdo obtežili tudi drugi, češ, da je od Boga kaznovana, ker je preveč grešna. Dodatno krivdo je imela tudi sama; morilo jo je, da je svoje ozdravljenje ukradla brez Jezusove vednosti, na skrivaj in brez dovoljenja. Težko je živeti z občutkom krivde. Toda Jezus jo je moreče krivde osvobodil. Zato ji je rekel: »Pojdi v miru!« Ni več živela v konfliktu. Ozdravil jo je fizično,

duševno, duhovno, socialno ...

Zakaj Bog dopušča krize v našem življenju? Zato, da nas spomni na našo minljivost in nas tako vodi k Jezusu. Nehajmo se okoli Jezusa drenjati, ampak se ga dotaknimo. Vera mora biti aktivna. Celó sam Bog ti ne more pomagati, če ga ne prosiš za pomoč.

Pesem o Rolandu, francoski junški ep, govori o vitezu, palatinu Rolandu, ki je bil vodja kraljeve vojske, a so nepričakovano padli v zasedo številčnejše vojske Saracenov. Roland je imel velikanski bojni rog, čigar zvok se je slišal trideset kilometrov daleč. Zvenel je tako močno, da so od njegovega zvoka umrle ptice, ki so letele po zraku. Oliver, Rolandov sobojevnik in prijatelj, ga je rotil, naj zatrobi v rog, da bi ga slišali v njihovem vojaškem taboru in bi jim prišli v pomoč. Toda Roland ni hotel zatrobiti v rog, ker je bil preponosen. Ko je videl, da je njegov prijatelj Oliver ranjen na smrt, vojska pa poražena, se je ponižal in končno v rog zatrobil, a je bilo zanj in za njegovo vojsko prepozno. Vsi so umrli. Zakaj? Zato, ker je bil preveč ponosen, da bi zaprosil za pomoč. Današnji evangelijski odloček nas vabi, da pokličemo v pomoč Boga, dokler ni prepozno. Verski reformator Jean Kalvin je zapisal: »Ne zganjajte panike, kajti zaradi vere v Boga ste nepremagljivi in neuničljivi!«

**dr. Tomislav Ivančić
(1938-2017, teolog)**

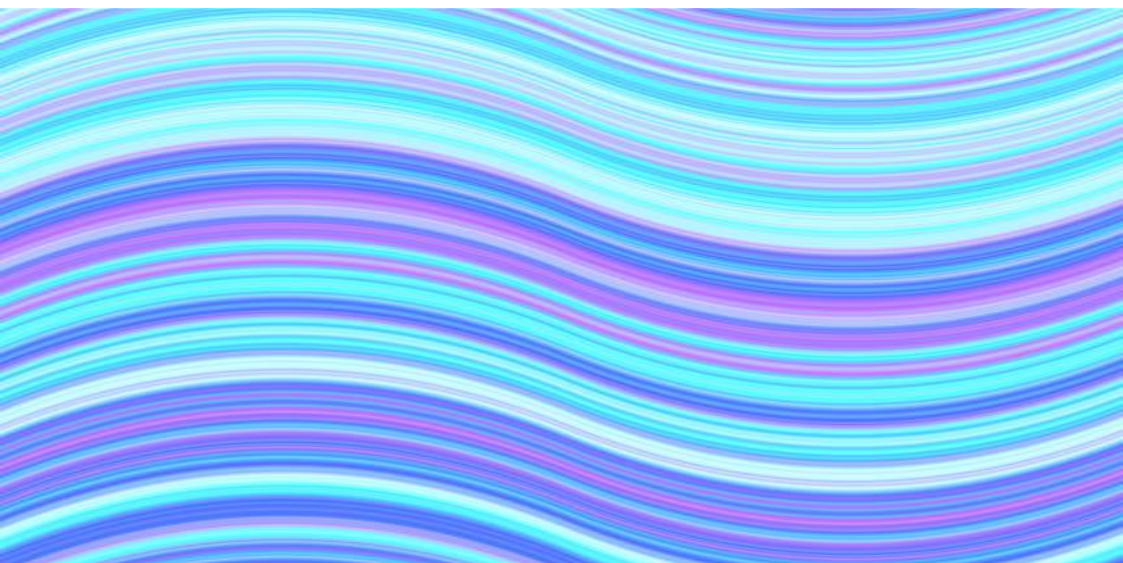
Dve vrsti bolne religioznosti

Poznamo dve vrsti bolne religioznosti: brezbožni ateizem in pobožni fanatizem.

Brezbožni ateist veruje, da Boga ni, a hkrati veruje v predmete in osebe, ki naj bi imele nadnaravno moč, zato jih časti po božje.

Pobožni fanatik veruje v religiozne forme, ne pa v Boga evangelija, ki je Oče, zato Boga ne pozna. Živi v strahu in negotovosti, zato ima potrebo po lastnih daritvah, da bi si prislužil naklonjenost pri Bogu in ganil njegovo srce. Rad preučuje preroštva in dozdevne prikazni ter glasove, razpečuje vsebine, ki govorijo o Bogu jeze, sodbe in koncu sveta, Sveto pismo pa mu je kot fetiš. Ima svoje pojme o Bogu, teologiji, življenju, morali.

Tako med brezbožnim ateizmom in pobožnim fanatizmom ni bistvene razlike; oboje je oblika bolne religioznosti, ki človeku ne pomaga in ga ne odrešuje.

Ace Arsov

Povabljeni na goro

**Ace Arsov je pastor
Evangelijske cerkve Logos
na Bledu in predsednik
društva za svetovanje in
pomoč odvisnikom v
rehabilitaciji Doulos.**

Povabljeni smo v družbo treh apostolov, Petra, Jakoba in Janeza (Mk 14,33), ki jih je Gospod želel imeti nekoliko bliže. Želel jim je izročiti tudi nekaj njemu dragocenega. Petru je izročil skrb za svojo Cerkev: »Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva, in karkoli boš zavezal na Zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na Zemlji, bo razvezano v nebesih.« (Mt 16,19) Jakobu je izročil skrb za prvo občestvo kristjanov: »Ko sta umolknila, je spregovoril Jakob: »Poslušajte me bratje!«« (Apd 15,13) »Jakob, služabnik Boga in Gospoda Jezusa Kristusa, dvajnajsterim rodovom v razseljenosti: lep pozdrav.« (Jak 1,1) Janezu je izročil svojo Mater:

»Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, (Janeza) ... In od tiste ure je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.« (Jn 19,26.27)

To so isti trije učenci, ki jih je Jezus vzel s sabo tudi v vrt Getsemani, kar v prevodu pomeni (oljčna) stiskalnica. Z Jezusom so bili tudi na gori preobrazbe. Gora je v Svetem pismu vedno simbol privilegiranega kraja. To je kraj, kjer ni množic; kraj, kamor uspejo priti le tisti, ki so se za to pripravljene potruditi. Na goro se ne pride spontano. Potrebno se je povzpeli. Gora je kraj, kjer se zgodijo velike in pomembne stvari, in kjer Glas postane jasnejši. Gora je simbol bližanja k najvišjemu, k Bogu. »Vsa Sinajska gora se je kadila, ker je Gospod v ognju stopil nanjo ...« (2 Mz 19,18) Jezus pelje na goro tiste, ki jih želi imeti blizu in jim želi zaupati nekaj pomembnega.

Na goro nas pelje zato, da preobrazi naš um, pogled, vest, srce. Podati se na to pot pomeni nekaj zapustiti. Kdor hoče slišati Božji glas, mora zapustiti sta-

re glasove; glasove svoje družine, glasove hiše svojega očeta, glasove, ki jim verjamejo množice, lastne glasove ... in prisluhniti Glasu Boga. To pomeni oditi iz svoje dežele v deželo, ki nam jo pokaže Gospod. To pomeni biti blagoslovljen, osvobojen vseh ostalih glasov in zaupanja vase ter dovoliti, da se Bog razodeva in nam spregovori, ker nam ima kaj za povedati. Kolikokrat načrtujemo Božje stvari brez Boga?

Kolikokrat si zamislimo, kako bi moralo biti in od tega ne odstopamo. Razvili smo najboljše tehnike načrtovanja, in vendar ostajamo nerodovitni, brez sadov, ki bi bili skladni z zavzetostjo, ki smo jo vložili v načrte, programe, delavnice, simpozije, pridige, vzgojo, predavanja, ve-rouk ... Zakaj? Peter nam zelo nazorno odgovarja. Povabljen je bil na sveto zemljo Božjega razodetja na gori preobrazbe. Z lastnimi očmi je gledal prizor, ki ga ni uspel dojeti in vendar ni zmo-gel ostati v preprosti drži začudenja, gledanja in poslušanja. Hotel je prehiteti Boga in mu predstaviti svoje lastne načrte - postaviti tri šotore, Jezusu enega, Mojzesu enega in Eliju enega (Lk 9,28-35). Ti načrti so bili popolni in skladni z

nastalo situacijo. A bili so zgolj človeški in kot taki ujeti v ozek pogled uma, ki še ni uspel zapustiti lastne dežele in se pustiti preoblikovati v tisto (deželo), ki jo pokaže Gospod. »Ko je še govoril, glej, jih je obsenčil svetel oblak in, glej, glas iz oblaka je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, nje-ga poslušajte!«« Zapisano je, da se je slišal Glas iz oblaka ta-krat, ko je Peter še govoril. To pomeni, da Bog zakliče, naj se vendar ustavimo v svojem besedičenju, načrtovanju in naj prisluhnemo Sinu. Tu se je Gospod razodel učencem v močni podpori Očeta: »To je moj ljubljene Sin.« In to še ni vse. Videli so še dva pomembna moža stare postave: Mojzesa in Elijo. Apostol Peter je bil zmeden zaradi prizora in glasu iz neba, zato se je odzval z idejo, da bi naredili za Jezusa, Mojzesa in Elijo tri šotore, da bi imeli senco v vročem dnevu. Peter je spregovoril iz telesa, ne pa iz Duha. To, kar potrebujemo za nadaljnji korak, je vera in spoznanje. Pri tem moramo vključiti tudi razum. V hoji za Gospodom potrebujemo vero in razum. Ne za kilometre naprej, ne za desetletja naprej, temveč za vsak posamični korak sproti.

Srečanja na gori niso potrebovali zgolj učenci, temveč tudi Jezus. To je bila že druga očitna potrditev s strani Očeta: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje, njega poslušajte!« Za njegovo pot na križ sta ga vnaprej pripravila in ga tolažila Mojzes in Elija, kajti v času njegove agonije v vrtu Getsemani so učenci spali, ob njegovem križanju pa so se njegovi učenci razbežali. Obenem je bila to tudi zadnja potrditev, ki jo je Sin dobil od Očeta. Vse, kar ga je čakalo poslej, je moral prehoditi brez vidnejše in jasnejše potrditve, celo v občutkih popolne zapuščenosti na križu (Mk 15,34).

Jezus je potreboval srečanje na gori, Očetovo naklonjenost, da je lahko izpolnil poslanstvo daritve za grehe sveta. Bog nam stalno podarja drobne trenutke posebnih milosti, dotikov in potrditev, da bi zmogli tesneje pričevati zanj, četudi ga ne čutimo. Da bi si upali, oprti na Božjo moč, trpeti, a ne za prazne reči, temveč za Evangelij. Kajti poklical nas je s svetim klicem, pa ne zato, ker smo tako odlični načrtovalci, sposobni predvidevanja, ampak zaradi njegovega lastnega sklepa in njegove velike milosti, ki jo Bog Oče kaže v

tem sekularnem, brezbožnem svetu. Bog želi, da se najprej naučimo videti in poslušati, da bi lahko nato to tudi živeli. Le tako bodo po nas blagoslovljeni vsi rodovi zemlje. Ne dovolimo, da bi hudobija, ki se vtihotapi v nas, postala prepreka, da bi nas Bog uporabil v blagoslov drugim. Thomas Merton je zapisal: »Nevarno ni samo naše sovraštvo do drugih, ampak tudi in predvsem naše sovraštvo do sebe. To nas namreč sili, da svojo hudobijo vidimo v drugih in nam onemogoča, da bi jo videli v sebi.«

»Njemu, ki vas more varovati pred padcem in vas brez madeža in polne veselja postaviti pred svoje veličanstvo, edine mu Bogu, našemu Odrešeniku, po našem Gospodu Jezusu Kristusu, slava in veličanstvo, moč in oblast pred vsemi vekmi, sedaj in na vse veke!« (Jud 1,24-25)

dr. Katja Brkič Golob
Večna svoboda

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja, klinična psihologinja in psihoterapevtka, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavilne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Odkar obstaja človek, obstaja tudi iskanje in hrepenenje po svobodi. Če pogledamo v zgodovino, potem naš planet krasi kar nekaj simbolov svobode. Denimo, leta 1886 so Francozi Združenim državam Amerike v znak prijateljstva podarili znan kip svobode, ki so ga poimenovali *Kip svobode*, ki krasi novi svet. Leta 1989 je ob koncu hladne vojne končno padel berlinski zid, ki je fizično onemogočal svoboden prehod med zahodnim in vzhodnim delom Berlina. Skorajda v vsakem slovenskem mestu najdemo ulico z imenom »trg svobode« ali kaj podobnega.

Pa smo res svobodni? Smo res neodvisni? Ali nismo odvisni od majhne naprave – budilke, ki zjutraj zazvoni in nas prisili, da vstanemo iz postelje? Ali nas ne nadzira naš pametni telefon, ki nam kar naprej ponuja razne informacije in reklamne oglase in nas zasipava z vsemi možnimi podatki? Konec koncev smo ljudje pod vplivom enega izmed najmanjših organov, s katerim lahko zasejemo veliko sovraštva, to je naš jezik in njegove izrečene besede, ki se jih ne da izbrisati.

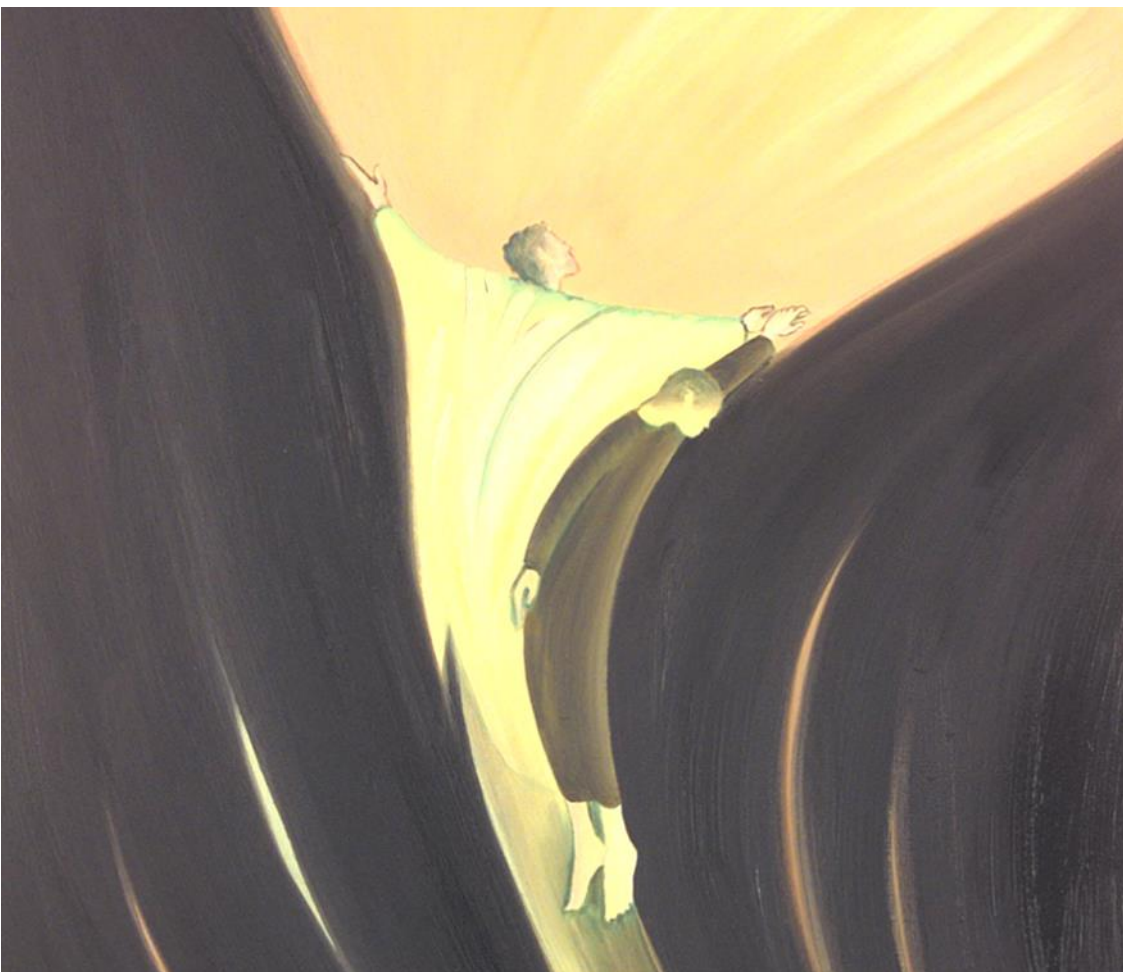
Toda obstaja še en simbol svobode. Ta simbol je večni, saj ga ne more uničiti nobeno družbenopolitično prepričanje ali delovanje. Tega simbola teroristični napadi ne morejo uničiti, prav tako ga ne more razjesti rja. Ta simbol je neodvisen od virusov in ga ni možno zapreti ali odstraniti. Ta simbol je nekaterim v spotiko in škandal, drugim pa predstavlja norost. To je simbol križa, ki je simbol križanega Odrešenika. V Svetem pismu najdemo slavospev Jezusovi daritvi na križu, ki pravi: »Koliko bolj bo kri Kristusa, ki je po večnem Duhu sam sebe brezmadežnega daroval Bogu, očistila našo vest mrtvih del, da bomo služili živemu Bogu« (Heb 9,14).

Leta 1899 je mlad študent teologije, Lewis Edgar Jones, ki je študiral na Moddyjevem biblijskem inštitutu, prebral odlomek iz Svetega

pisma iz 1. Petrovega pisma 1, 18-19, ki pravi takole: »Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato, ampak dragocena kri Kristusa, brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta.« Mladi študent je spoznal resnico o večni svobodi; to je, da nas Kristusov križ in vera v Kristusa rešujeta zla, osvobajata nas naših spon greha, preoblačita nas v bela oblačila, pereta madeže naših predsodkov, pregreškov,

starih razvad, dvomov.

Bi radi bili svobodni greha in zla? Bi se radi izročili v službo Boga? Ali smo pripravljeni, da si v golgotskem vrelcu umijemo svojo dušo? Ali smo pripravljeni na svobodo, ki nam jo ponuja Kristus? Potem ga častimo iz globine srca, kajti slavno, čudodelno moč ima prelita kri Božjega jagnjeta, ki jo simbolizira križ – simbol večne svobode.

Rebeka Jovanović **Tečaj varne** **vožnje**

Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
molitvenih bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.

Prav gotovo ste že vsi slišali za tečaj varne vožnje, ki je namenjen šoferjem osebnih avtomobilov in motorjev. Že samo ime pove, da je namen tečaja usposobiti šoferje za boljšo varnost v prometu in jih naučiti, kako odreagirati ali ukrepati v nevarni situaciji. Prebrala sem, da povprečni čas reakcije v nepričakovani situaciji znaša eno sekundo.

Ena sekunda, če v njej pravilno odreagiramo, nas lahko reši. V nasprotnem primeru so posledice lahko zelo hude. Popravnih izpitov v prometu ni. Biti moramo ves čas budni in zbrani. Sama imam velikokrat težave na avtocesti, ker se mi zaradi enolične vožnje zelo rado spi, zato imam veliko raje ovinke. Razmišljala sem, da je ravno tako v hoji z Gospodom. Ko mislim, da je »krščanska« cesta

varna, da ni ovir, se niti ne zavedam, kako hitro lahko zaspim. Kako hitro me lahko tako stanje zavede! Ko mislim, da se duhovna otopelost meni ne more zgoditi, sem v naslednji sekundi lahko že v »ograj«.

Sveto pismo nas uči, naj bomo budni in čuječi. Kajti naše duhovne« oči se lahko v trenutku zaprejo. Tudi za volanom ni dovolj, da zgolj sedimo in gledamo skozi okno, ampak moramo biti ves čas aktivni. Kako pa lahko kot kristjan obdržim zbranost? Odgovor je preprost: da sem dejaven v delu v Cerkvi in ves čas pripravljen na izzive evangelizacije. Čuječnost je napor in prizadevanje, da varno pridemo do cilja. Naš cilj je prihod Jezusa Kristusa, ki je čisto blizu. Zato zdržimo še malo, ne sedimo v coni udobja, ampak bodimo ves čas na preži.

Naš Odrešenik Jezus Kristus nas pričakuje in želi, da vztrajamo. Vedel je, da bo težko, zato nam je poslal Svetega Duha, ki je naš pomočnik in vodnik. Ko se zavemo, da ne moremo več, da so naše oči utrujene od dolge poti, se zaustavimo in ga kličimo, da nam pride na pomoč in nam da novih moči. Trening varne vožnje je izboljšati hitrost odzivnosti in krepiti budnost. Trening za v nebesa, ki je molitev in služenje v Cerkvi, pa je namenjen ohranjanju čuječnosti in stanja pripravljenosti za Boga.

Rebeka Jovanović Jezusov dotik

Živimo v času, ko se ne upamo več objeti, rokovati, bojimo se telesnega stika. Na vsakem koraku nas spremljajo opozorila, da moramo držati razdaljo, nositi zaščitne maske... Toda za Boga ni preprek, ni prepovedi in ni omejitve. On nas objema ne glede na karkoli.

Jezus se nas dotika nežno, z ljubeznijo. Približa se nam osebno in nas prime za roko. Njegov dotik potrebujemo vsak dan, vsak trenutek. On vstopi v globino naše ranjene duše.

V Svetem pismu imamo zelo lep primer, ko se žena, ki je krvavela 12 let in je zapravila vse svoje premoženje za zdravnike, dotakne v veri Jezusa.

V sebi nosi trdno prepričanje, da bo ozdravljena, če se le dotakne roba njegove obleke.

Čaka samo še na pravi trenutek, ko se bo to zgodilo. Ko to naredi, Jezus začuti, da se ga je nekdo dotaknil z vero. Žena ne ostane osramočena, ampak je uslišana in ozdravljena. **Jezus celo pohvali njeno vero in ji pove, da jo je ravno vera rešila.**

Jezus tudi nas kliče, da se ga dotaknemo v veri. Njegov dotik zdravi našo notranjost in nam da vedeti, da nas Bog ljubi in da smo za njega dragoceni.

Lea Brkič Usmiljenje

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Prav gotovo so bili v našem življenju trenutki, v katerih smo pričakovali, da se bomo komu zasmilili; v družini, na delovnem mestu ali med prijatelji. Verjetno smo doživeli, da nam je kdo izkazal usmiljenje, čeprav le z besedo ali s kretnjo. Ko se nekomu zasmilimo, pomeni, da je prepoznal našo težko situacijo. Ko to opazimo, se počutimo bolje, čeprav le trenutno, saj vemo, da nekdo sočustvuje z našo bolečino.

Ko je Jezusova mama Marija prišla k Elizabeti, je v njenem srcu nastala posebna hvalnica. Delček te hvalnice pravi: »Njegovo usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo.« (Lk 1,50) Jezus je bil človek usmiljenja. To lahko vidimo na vsakem koraku njegovega življenja. Znal je prepoznati stisko posameznika in stisko množice.

Znal je prepoznati stisko svojih najbližjih, matere, bratov, učencev in stisko tujcev. Toda on ni bil usmiljen le do bolnih in do lačne množice, ki mu je sledila. Njegovo usmiljenje je globlje, kajti evangelist Matej je zapisal: »Ko je zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja.« (Mt 9,36) Izraz »usmiljenje« dobesedno pomeni stiskanje notranjosti, izraz »ovce brez pastirja« pa je starozavezna prisposoba ovac, ki so nezaščitene pred grabežljivimi volkovi. Izraelsko ljudstvo je kot ovca, ki živi v pričakovanju Mesije. Potem je Jezus nadaljeval: »Žetev je obilna, delavcev pa malo ...« (Mt 9,37)

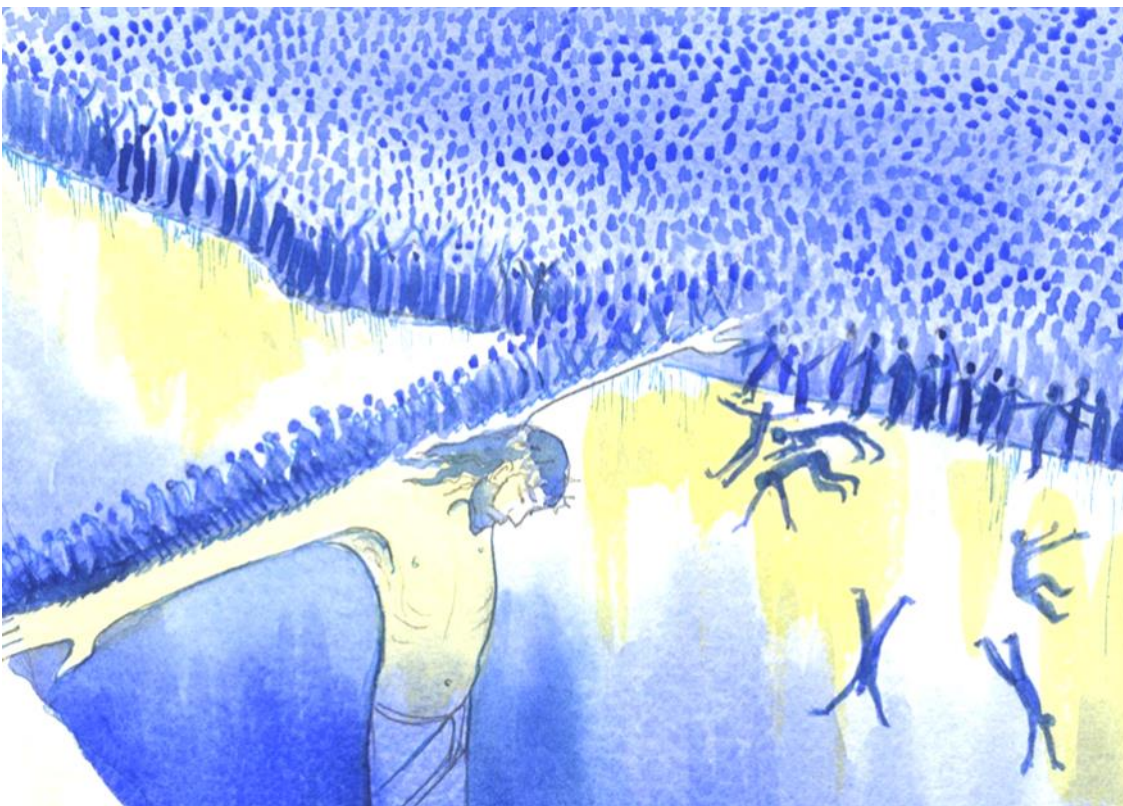
Kot pogani smo tudi mi našli usmiljenje pri Bogu in doživeli odrešenje. Postavljam si vprašanje, ali se tudi meni smilijo ljudje, ki jih dnevno srečujem? Ko slišimo, da nekdo, ki ga poznamo, zboli za hudo boleznijo, se nam zasmili. Če se kaj hudega zgodi našemu sosеду, se nam prav tako zasmili. Prav je, da smo sočutni in usmiljeni do ljudi, ki se znajdejo v težkih življenjskih situacijah. Vprašanje je, ali se mi zares smilijo ljudje, ki ne poznajo Jezusa Kristusa kot svojega Odrašenika. Pred takšnimi ljudmi je namreč hujša prihodnost, kot če bi padli v globok prepad, ker je pred njimi večnost, v kateri bodo za vedno ločeni od Božje bližine. Za človeka kot bitje, ki ga je ustva-

ril Bog, je to največja tragedija. Bog namreč ponuja rešitev, vendar je dal človeku svobodno voljo, da to odrešitev sprejme ali zavrne. Človek brez Boga je kakor ovca brez pastirja, nezaščiten pred »grabežljivimi« volkovi, ki se pojavljajo v zelo privlačni podobi, vendar ponujajo lažno upanje. Ljudje, ki jim nasedejo, končajo brez smisla v življenju.

Čas je, da se nehamo smiliti sami sebi in izkažemo usmiljenje bližnjim, tistim, ki še niso sprejeli Božje ljubezni. Čutiti moramo dolžnost, da za njih vztrajno molimo. Morda smo se že naveličali za koga moliti, ker ne vidimo rezultatov,

toda vztrajajmo, ker tudi Bog vztraja v svoji milosti do človeka. Psalmist Asaf se je nekoč, ko je razmišljal o preteklosti ljudstva Izrael, spraševal: »Je Bog pozabil biti milostljiv, je v jezi zaprl svoje usmiljenje?« (Ps 77,10) Ali je to tudi naše vprašanje? Z gotovostjo lahko potrdimo, kar je zapisal psalmist David: »Gospod je dober do vsakega, njegovo usmiljenje je nad vsemi njegovimi deli.« (Ps 145,9)

Apostol Pavel je spreobrnjenim v Rimu napisal popotnico za novo življenje: »Kdor izkazuje usmiljenje, naj to dela z veseljem.« (Rim 12,8)

dr. Daniel Brkič
Kršćanstvo ni
teorija o
ljubezni, ampak
je ljubezen v
praksi

Tedaj je vstal neki učitelj postave, in da bi ga (Jezusa) preizkušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« On pa mu je dejal: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?« Ta je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« »Prav si odgovoril,« mu je rekel, »to delaj in boš živel.« Ta pa je hotel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?« Jezus je odgovoril: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmil-

lil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.« Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!« (Lk 10,25-37)

Kdo je moj bližnji? Na to vprašanje ni enostavnega odgovora. Drži pa, da nisem odgovoren za vse ljudi. To bi bilo nerealno in nepošteno. Bog tega ne pričakuje in ne zahteva. To me osvobaja grozečega občutka krivde. Jezus je na vprašanje, kdo je moj bližnji, odgovoril v zgodbi o usmiljenem Samarijanu (Lk 10,25-37). Vzel jo je iz tedanje črne kronike. Omenjena pot je bila znana kot najnevarnejša pot v deželi, zato so po njej potovali v karavani in oboroženi. Šlo je za kakih dvajset kilometrov strmo pot, ki se z nadmorske višine 760 metrov spusti na 240 metrov pod morsko gladino. Imenovali so jo krvava pot. Ob njej so se skrivali razbojniki in tolovaji, ki so popotnike napadali, jih ropali in ubijali.

Jezus je zgodbo začel takole: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho ...« Ne vemo, kdo je ta človek. Jezus ga ni imenoval.

Ostal je anonimen. Vemo le, da gre za nesrečnika, ki se je znašel v hudi stiski. Ta »neki« človek je lahko Jud, Arabec, Grk, Rimljan, starček, mladenič, bogatin, revež, protestant, rimokatolik, musliman, budist, ateist, socialdemokrat, levičar, elitni akademik, marljivi delavec ... Vemo le to, da je bil popotnik. Vsak človek je popotnik. Padel je med razbojnike, ki so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Kdo so razbojniki? To so vsi, ki ogrožajo in ne spoštujejo svetosti, nedotakljivosti in dostojanstva človeškega življenja. To so vsi mešetarji, prekupčevalci, mazači, lobisti, monopolisti, totalitaristi; sem sodi kriminal, izkoriščanje, zlorabe, nepotizem, korupcija, klientelizem ..., vse, kar povečuje moč, posedovanje, užitek in dobiček na račun drugih.

Jezus je nadaljeval: »Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo ...« Duhovnik je še dišal po kadilu iz Božjega svetišča in se je bleščal od svetosti. Ta svetohlinec je bil oblečen v svečano, belo in čisto obleko. Pomislil je: »Jaz sem Božji človek; ne družim se z grešniki, vedno sem na bogoslužju, molim, berem postavo, se postim in dajem desetino od vsega. Jaz ljubim in slavim Boga. Tega ubožca pa je Bog zapustil in je pod prekletjem, sicer se mu to ne bi zgodilo.« Pravičnost tega pobožneža je bila hla-

dna in mrtva. Protestantski teolog Dietrich Bonhoeffer je zapisal: »Le kdo te je postavil za to, da neprenehoma preverjaš srčni utrip Kristusove Cerkve in da meriš njeno temperaturo in jo ocenjuješ po svojih ozkih merilih. Vedi, da Cerkve ni ideal, ki ga ustvarjamo mi, ampak jo ustvarja Božja milost.« Ni slučajno, da je Jezus najprej omenil predstavnika religije. On bi moral biti ekspert v humanosti in izkazovanju ljubezni, a je nesrečnika namenoma obšel in šel po drugi strani mimo, namesto da bi mu nudil prvo pomoč. Duhovnik je simbol nekoristne, izprijene in pokvarjene religije. Njegova vera v Boga je bila neuporabna, hinavska, hlinjena in zlagana.

Duhovniki so izhajali iz elitnega družbenega sloja. To se je videlo tudi navzven; oni so jezdili, ostali pa so pešačili. Živeli so v Jerihu, v letoviškem zelenem mestu palm, ker je bilo v Jeruzalemu pozimi mrzlo. Tudi leviti so živeli v Jerihu, zato ne preseneča, da sta v zgodbi omenjena ravno duhovnik in levit. Oboji bi morali ljudem služiti, a so živeli zgolj zase.

Ali ste opazili, koliko podrobnosti je Jezus nanizal v tej zgodbi, ko je opisal, da so razbojniki človeka slekli, pretepli in ga pustili napol mrtvega. Pri tem ne gre za slučajnost, ne za ustvarjanje dramatične napetosti, ampak imajo ti opisi svoj pomen. Zakaj? Tedanjo raz-

noliko družbo so sestavljale različne nacionalne in verske skupnosti. Pravoverni Judje so tujce lahko prepoznali na dva načina: po njihovem naglasu in oblačilu. Duhovnik in levit, ki sta bila oba Juda, nista bila prepričana, ali je nesrečnik res Jud po narodnosti in veri, da bi mu lahko pomagala. Že kratek pogovor z njim bi razkril, kakšen jezik govori; izdal bi ga tudi njegov naglas. A ker je bil toliko pretepen, da je bil napol mrtev (nezavesten), ni mogel govoriti. Če bi imel na sebi vsaj oblačilo, bi lahko duhovnik in levit po njem določila, kakšne narodnosti in vere je, toda ker so ga razbojniki slekli, njegovega statusa nista mogla identificirati in je bil zanju neprepoznaven. Ko sta se soočila s slečenim in napol mrtvim, nezavestnim človekom, sta bila še pred dodatno dilemo: Kaj če bi se zgodilo, da bi napol mrtev ranjenec umrl ravno med tem, ko bi se ga onadva dotaknila (3 Mz 21,1). Za njiju je bil ta »neki človek« zgolj nadloga, ki se ga je treba izogniti, namesto da bi v njem videla Božjo podobo. Verski zakon je določal, da morajo pri takšnih ohranjati distanco, da se ne bi onečastili in oskrunili, zato sta šla oba po drugi strani mimo. Za takšno ravnanje nista imela nikakršnega izgovora. Zato je Jezus naglasil, da sta ranjenca videla, a sta se kljub temu izmaknila.

Mogoče sta se bala nove zasede in sta pomislila, naj to raje stori

kdo drug. Morda je duhovnik pomislil: »Za mano prihaja levit. To prepuščam njemu. On ni toliko blizu Bogu kot mi duhovniki.« Glede na takšno sprenevedanje bi lahko tudi levit pomislil: »Če duhovnik, ki je šel tod mimo pred mano, ni storil ničesar, zakaj bi potem jaz?« Vedno lahko najdem izgovor za potešitev svoje vesti in za neukrepanje. Izgovor lahko najdem celo v samem Svetem pismu, če ga interpretiram po svojih merilih in stališčih.

Jezus je vključil v zgodbo tudi levita, rekoč: »Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo ...« Leviti so bili iz Levijevega rodu, ne pa tudi iz Aronove družine, zato niso mogli biti duhovniki. Lahko pa so duhovnikom pomagali. Levit je bil zadolžen za organizacijo bogoslužij v svetišču. Danes v njem prepoznamo državnega uslužbenca in predstavnika oblasti. Bil je odgovoren za obče dobro vseh, kajti izraz politika pomeni v izvorni grščini skrb za človeka. Gre za skrb, ki je tako velika, da mora povzročati zaskrbljenost. Žal svetovni politiki puščajo človeka na cedilu in ga zaobidejo, ker živijo za svoje apetite in interese. Zaman sestankovanja, študije, analize, politični programi, forumi in manifesti, če ni čuta za sočloveka. Kristusov evangelij je vedno atraktiven in je stalni apel k streznitvi. Jezus je naglasil, da sta šla oba

najboljša vernika, duhovnik in levit, po drugi strani mimo ranjene žrtve. Nista se zavedala, da je njuno delovno mesto predvsem zunaj svetišča, na ulici. Da je naša župnija ves svet (John Wesley). Da ne smem biti v nedeljo kristjan, v ponedeljek pa brezbožnik. Morda se jima je mudilo na sestanek društva za pomoč žrtvam nasilja.

Ker je bil za učitelja postave, ki je Jezusa preizkušal, »neki človek« iz Jezusove zgodbe zgolj paragraf, predmet debate, Jezus ni odnehal. Vedel je, da ima opravek s strokovnjakom za versko pravo, z judovskim teologom. Učitelj postave je bil izvrsten teoretik in nikakršen praktik. Še vedno mu ni bilo jasno, kdo je njegov bližnji. Judje so bili prepričani, da so njihovi bližnji samo tisti, ki mislijo tako kot oni, in so njihove vere in narodnosti. Prepričan je bil, da ima zadeve z Bogom urejene. Glede Boga ni imel vprašanj. Bog mu ni delal preglavic. Odnos z njim je urejal s pomočjo Božje Besede, ni pa vedel, kako naj postopa s svojim bližnjim. Njegova največja napaka je bila, da je izpolnjeval le prvi del iste Božje zapovedi, s čimer se je tudi hvalil: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem ...« (Lk 10,27a) Izvrševal je to, kar ga ni nič stalo. Tolažil se je s tem, da ljubi Boga. V resnici je živel v samoprevari in duhovni zmoti. Bil je tipični predstavnik ver-

skega fundamentalizma. To ga je spremenilo v religioznega grešnika, dvoličneža in strogega kritika. Ljubezni ne moremo deliti na dvoje. Bog nam ni dal dveh src; enega, da z njim ljubimo Boga, drugega pa, da z njim ljubimo ljudi. Z istim srcem, s katerim ljubimo Boga, moramo ljubiti tudi ljudi, ne glede na njihov predznak. Ljubiti se moramo zato, ker imamo vsi iste napake. Prava ljubezen je nesrečna, če ne osrečuje svojega bližnjega.

V nadaljevanju je Jezus učitelja postave šokiral in sprovciral. Namenoma je naglasil, da se je ob »nekem človeku« končno ustavil neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Učitelj postave je pričakoval, da bo tretji, ki ga bo Jezus omenil, tudi Jud, ne pa Samarijan. Samarijan je bil zadnja oseba, o kateri bi učitelj postave hotel slišati. Že omemba besede Samarijan je bila zanj bogokletna, kajti Judje so Samarijane toliko sovražili, da so jih smatrali za obsedene z demoni (Jn 8,48). Sovražni govor do njih je bil zajedljiv, nestrpen in ponižujoč. Rabini so učili, da je Judom druženje s Samarijani prepovedano. Tudi pri porodu jim niso smeli pomagati, ker bi s tem omogočili, da pride na svet še en pogan. Judje so se jih izogibali, kot da so kužni, v njihove vasi niso vstopali. Jezus pa je poudaril, da je nesrečniku pomagal ravno Samarijan, čeprav sta bila oba drugačne na-

rodnosti in vere. Za Boga ni pomembno, kdo smo, ampak da imamo sad Duha, ki je ljubezen.

Samarijani so bili judovski potomci tistih, ki so se pomešali s tujci takrat, ko so bili ostali Judje v ujetništvu. Ko so se Judje po sedemdesetih letih ujetništva v Babilonu, v času Perzijcev, vrnili v Jeruzalem, so Samarijani Nehemiji ponudili pomoč pri obnovi, a so jih Judje zavrnil. Zato so Samarijani zgradili svoje svetišče na gori Garizim. Toda Judje so ga leta 128 pred Kristusom zrušili in precej Samarijanov ubili. Samarijani so se Judom maščevali tako, da so vrgli v jeruzalemski tempelj suhe kosti in ga s tem onečastili. Od takrat so rabini Jude učili, naj raje pijejo celo svinjsko kri, čeprav je to za njih najnečistejše, kot da bi pili samarijansko vodo. Zato so bili Jezusovi učenci tako presenečeni, ker je šel Jezus namenoma skozi Samarijo, in so videli, da se je pogovarjal z grešno Samarijanko in jo celo prosil, naj mu da piti njihovo samarijansko vodo. Za pravilno razumevanje Svetega pisma je vedno pomemben kontekst.

Jezus je učitelja postave poučil, da je Samarijan videl v »nekem človeku« svojega bližnjega, zato mu je izkazal ljubezen. »Do njega je prišel neki Samarijan, ki je bil na potovanju ...« Samarijan je podobna usmiljene Cerkve, ki mora kreniti na pot služenja v ljubezni. Na

vratih Evangelijske cerkve v Novem mestu je napisano sledeče: »Prihajamo, da bi molili; odhajamo, da bi služili.« Cerkev je po svoji naravi potujoča, misijonska in je poslana v svet, da z evangelijem osrečuje ljudi. Cerkev, ki samo čepi na mestu, je mrtva religiozna agencija in je podobna stoječi smrdljivi vodi. »... Ko ga je (ranjenca) Samarijan zagledal, se mu je zasmilil.« Cerkev ne sme biti hermetično izolirana. Samarijanu se je nesrečnik zasmilil. Do njega je izrazil globoko sočutje. Prevzel je tudi pobudo. Izkazal je požrtvovalnost. »Stopil je k njemu, zliil olja in vina na njegove rane in ga obvezal.«

Cerkev se mora zaustaviti pri vsakem človeku, mu pomagati in ga oskrbeti. Sestopiti moramo s svojega piedestala. Stigmatizirani in osovraženi Samarijan je postal glavni junak Jezusove zgodbe in vzornik. Najprej je posvetil vso pozornost ranjenčevim ranam. Izmil jih je z vinom, ki je veljalo za anti-septik, za razkužilo. Potem je njegove rane obvezal in jih ublažil z oljem. Potem je slekel del svojih oblačil iz njih naredil povoje ter pokrnil nagoto svojega bližnjega. Kaj še je naredil Samarijan nesrečniku? »Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj.« Svojemu bližnjemu je odstopil svoj prostor na živinčetu, sam pa je poleg hodil peš. Nato mu je ponudil še zavetje in poskr-

bel za oskrbo v gostišču. Cerkev mora prevzeti tuja bremena nase. Svoj prostor moramo odstopati svojim bližnjim, ne pa ga ljubosumno čuvati zase. Cerkev mora v svojega bližnjega investirati svoj čas, sredstva, denar, znanje, sposobnosti ... To, da ga je Samarijan peljal v gostišče, pomeni, da Cerkev ne more vsega narediti sama. Gre za opis delitve dela, za timsko delo. Cerkev mora solidarno sodelovati z drugimi ustanovami in Cerkvami, ne pa z njimi rivalsko tekMOVATI. Nihče nima monopola nad ljudmi.

»Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel. Poskrbi zanj in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.« Ne vem, če ste opazili, da je Samarijan ostal pri svojem bližnjem dva dni, celo čez noč. Ni ga pustil samega. Bil je pripravljen spremeniti svoje načrte, opustiti nujna opravila in ustaljeni ritem. Za nadaljevanje poti se je odločil šele, ko je ugotovil, da je ranjenčevo stanje stabilno. Če dva denarija preračunamo v današnjo vrednost, ugotovimo, da je s tem plačal oskrbo za kakšna dva meseca. A ni ostal samo pri tem. Preden je odšel, je gostilničarju obljubil: »In kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.« Vsega tega ni naredil iz dolžnosti, ampak iz ljubezni. Kakšna požrtvovalnost in velikodušnost! V podobi Samarijana lahko hitro prepoznamo Gospoda Jezusa Kristu-

sa.

Vsi navedeni glagoli opisujejo dejanja ljubezni. Samarijan je daroval svoj čas, vino, olje, oblačila, živinče, denar in samega sebe. Prekinil je svoj urnik, samo da bi nesrečniku pomagal. Mogoče je zaradi tega zamudil na poslovnih sestankih, svatbo, pogreb ... S služenjem nesrečniku je prikrajšal svojo družino. Od vsega tega ni imel nikakršne osebne koristi, razen da je izvršil Božjo voljo. On edini ni šel po drugi strani mimo. Bog je ob tistih, od katerih ostali obračajo glavo proč. Samarijan, ki je bil pri Judih tudi sam osovražen, zaničevan, izobčen in stigmatiziran, se ni spraševal, kakšne narodnosti in veroizpovedi je nesrečni človek, ki je bil v stiski, ampak mu je izkazal sočutje, usmiljenje in pomoč.

Ljubezen nima meja in predsodkov. Albert Einstein je rekel, da je lažje razbiti atom kot predsodke. Samarijan je simbol humanosti odprtih rok. Takšni Samarijani so najboljša promocija Boga. Brez njih ni krščanstva. Jezus je učil, da bomo sojeni samo po delih ljubezni, ne pa po govorjenju v drugih jezikih, prerokovanju, čudežih, branju Svetega pisma in molitvenem razkazovanju, zato je naglasil: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega in te nasitili ali žejnega in ti dali piti? Kdaj smo te videli tujca in te sprejeli ali nagega in te oblekli? Kdaj smo te videli bolnega ali v

ječi in smo prišli k tebi? Resnično, povem vam: karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25,37-40) Ne gre za to, da delamo velike stvari, ampak majhne stvari, a z veliko ljubeznijo. Jezus vedno rešuje človeka, ne pa postave.

Jezus je na koncu učitelju postave postavil vprašanje: »Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?« Ali ste opazili, da učitelj postave ni hotel besede Samarijan niti izgovoriti, da se s tem kot Jud ne bi onečastil. Temu se je izognil in rekel: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.«

Kdo so naši bližnji? Tisti, ki nam stopajo na prste, nas odrivajo proč, nam zavidajo, nas obrekujejo, zlorablajo, izdajajo, nam povzročajo krivice in bolečine, zaudarjajo po alkoholu in revščini, so drugačne narodnosti in vere, drugače razmišljajo kot mi ... Učitelj postave je Jezusa spraševal, kdo je njegov bližnji, Jezus pa ga je vprašal, komu je on bližnji? Nato je duhovno lekcijo zaključil tako, da je učitelju postave rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!« To velja tudi za nas. Jezus mu ni rekel, naj samo moli, se posti, bere Sveto pismo, posvečuje sebe, ampak naj gre in izvršuje dejanja ljubezni svojim bližnjim. Brez tega ni nove evangelizacije in rasti Cerkve. Krščanstvo ni teorija o ljubezni, ampak je ljubezen v praksi. »Pojdi in ti delaj prav tako!« Ali to drži? Ali ne verujemo, sploh protestanti, da smo odrešeni po milosti, ne pa po dobrih delih. Nismo odrešeni zaradi

naših dobrih del, ampak smo odrešeni zato, da dobra dela delamo. Martin Luther je rekel: »Bog ne potrebuje naših dobrih del, potrebujejo pa jih naši bližnji.« Apostol Jakob je zapisal, da je vera brez del mrtva (Jak 2,17).

Ivan Cankar je v delu Skodelica kave zapisal: »Praviš: Ne, kradel nisem, tudi ubijal in prešuštoval nisem. Moja duša je čista. Lažni-vec! Ali nisi lupil jabolka, ko si šel mimo lačnega ter si ga pogledal brez sramu? Hujše je bilo, nego da si kradel, ubijal in prešuštoval. Pravični sodnik, srce, bo rajši odpustilo ubijalcu, ki je gredoč pod vislice pobožal jokajočega otroka, nego tebi – čistemu!«

Zgodba o pozabljeni nedelji

To je zgodba za tiste, ki nedelje nimajo za Gospodov dan in ob nedeljah redko hodijo v cerkev. Neki duhovnik je pripovedoval, da je bogataš srečal berača. Berač mu je pripovedoval o svojih stiskah in ga milo prosil za pomoč. Bogataš je beraču rekel, da ima sedem kovancev in da mu dva kovanca podarja. Berač mu je zaupal še nekaj svojih žalostnih zgodb. Bogatašu se je v srce zasmilil, zato mu je dal še dva kovanca. Nato sta skupaj krenila po poti in prišla do izvira. Sedla sta v senco in počivala. Bogataš je z beračem podelil svojo hrano, a ker je od njega slišal še eno žalostno zgodbo, mu je podaril še dva kovanca. Tako je bogatašu ostal le še en kovanec. Ko je berač prejel šest kovancev, je nenadoma potegnil iz žepa nož in od bogataša zahteval, da mu dá tudi sedmi kovanec. Kakšna nehvaležnost!

Duhovnik je poslušalce vprašal: »Kakšno kazen si zasluži berač?« Vsi so v en glas zavpili: »Zasluži si smrt!« Nato jim je duhovnik odvrnil: »Potem si isto vrsto kazni zaslužite tudi vi, saj ste takšni kot nehvaležni berač. Bog vam je dal šest dni in samo en dan, sedmi dan, je določil zase, a ste ga tudi za ta dan oropali. Dal vam je šest dni, a ste si prilastili tudi sedmi dan, Gospodov dan, nedeljo.«

Vir: Medmrežje
Prevod: Uredništvo

Marija Barborič **Bedite in molite**

Marija Barborič je
sodelavka pri vodenju
molitvenih bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.

»Zato bedite in vsak čas molíte« (Lk 21,38).

Moliti. Kdo bi še danes molil in prosil, ko pa so ulice po vsem svetu preplavljene z množicami nezadovoljnih, ki v en glas dvigajo le še zahteve: »Hočem/-o.« Žal pa se taka miselnost vriva tudi v mnoge krščanske Cerkve. Malokje se še moli, pa tudi iz mnogih cerkva po svetu so že izrinjena prav molitvena bogoslužja. Od Boga pa na lahek in hiter način zahtevajo blagoslove, čudeže, mir, zdravje, blagostanje, dobro počutje... brez ponižne, vztrajne in goreče molitve. Božja Beseda pa nas poziva, naj vedno, torej tudi v današnjem času molimo in prosimo. Pravzaprav ni to samo poziv, ampak je celo Božja zapoved. Bog ne pravi, če hočete ali če se vam ljubi ali ko vam je dolgčas pa molite. Molíte, prosíte v vsakem času, pa boste videli odgovore, ko boste prejeli

več kot prosite ali sploh mislite. Celo Sveto pismo govori o mogočnih Božjih delih in čudežih kot odgovor na molitve posameznika ali skupine ljudi, ki so se združili v molitvi.

So poslednji in zelo težki časi, na katere nas je opozoril že sam Gospod Jezus, zato pravi, naj bedimo in molimo. Tudi sam je veliko molil. Vse, kar je delal, je delal v dogovoru z Očetom. Tako, kot je vztrajno molila prva Cerkev, tako je molila tudi skozi vsa obdobja, zato je zmogla skozi strašna preganjanja in v mnogih stiskah tudi obstati. Kristusova Cerkev je danes zelo na udaru, bolj kot kdajkoli, pa še utrujena je in tudi otopela od vsega. Počutimo se tako nemočni, ko je videti, kot da zlo premaguje dobro in se sprašujemo, kaj bo z nami in znanjci in ali ima še kakšen smisel, da sploh še molimo. Saj moliti je tako zastarelo.

Velikokrat se znajdemo, ko ne vemo več, kako bi molili in tudi za kaj bi molili in v takih obdobjih nam veliko pomaga, ko pogledamo v molitve svetopisemskih mož in žena, kako so oni molili. Veliko pa nam pomaga tudi, ko pogledamo nazaj, v zgodovino, v čase prebujenj, tudi v čas reformacije. Tudi takrat so se soočali s problemi, stiskami, preganjanji, krivimi nauki, z lažnimi obtožbami in celo z izobčenji, kot Cerkev danes. Zato so resno vzeli Jezusove besede –

bedite in molite, ker so se zavedali nevarnosti in pasti, ki so pretile Cerkvi takrat in tudi danes. Da nam bo lažje, si poglejmo nekaj smernic, za kar so molili v času Primoža Trubarja. Morda bodo te smernice tudi nas opogumile in vzpodbudile v še bolj vztrajno molitev. Tako kot oni, se tudi mi oprimo vrstic iz Svetega pisma: Pogledjmo tudi 15. vrstico iz 50. Psalm, ki pravi: »Rešil te bom, zato me boš častil.«

Molili so: »Gospod Bog, usmili se nas. Prizanesi in pomagaj nam, Gospod. Obvaruj nas ljubi Gospod Bog:

- pred vsemi grehi,
- pred zmotno vero,
- pred vso nesrečo,
- pred hudičevo skušnjavo,
- pred hudo in naglo smrtjo,
- pred kugo in pomanjkanjem,
- pred zlo neposlušnostjo,
- pred točo in pozebo,
- pred večnim pogubljenjem.«

Nadalje so molili še z naslednjimi besedami: »Zavoljo svojega svetega rojstva, zavoljo svojega krvavega potu, zavoljo svojega hudega trpljenja na križu, zavoljo svojega vstajenja od mrtvih, zavoljo svojega vnebohoda, ko bomo morali s tega sveta, ko spet prideš k nam na sodni dan, mi vsi revni in ubogi grešniki te prosimo:

- svojo krščansko Cerkev brani in ohrani,
- ohrani pri tvoji besedi in po-

božnem življenju vse škofo in duhovnike [danes bi rekli še evangeliste, misijonarje, pastore in učitelje],

- varuj nas pred vsakim krivo-verstvom in zmoto,
- vse pohujšane in zapeljane pripelji na pravo pot,
- stri hudiča pod našimi nogami [»Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudičem« (2 Tes 3,3)],
- zveste delavce pošlji na svojo žetev,
- daj nam svojega Duha in moč tvoji besedi,
- vsem žalostnim upadlim srcem pomagaj s svojo tolažbo,
- daj mir in spravo vsem kraljem in vladarjem (oblastnikom),
- pomagaj vsem, ki so v stiski in v nesreči,
- obvaruj vse majhne otroke in bolnike,
- vse uboge jetnike odreši,
- vse revne in sirote oskrbi,
- vseh ljudi se usmili,
- našim sovražnikom odpusti in jih obrni k pravi veri,
- obvaruj naša žitna polja in vinske griče.

V vsem tem nas usmiljeno usliši, o, Jezus Kristus, Božji sin, Jagnje Božje, ki nosiš grehe sveta.«

»GOSPOD je blizu vsem, ki ga kličejo, vsem, ki ga kličejo v zvestobi. Izpolni željo svojih častilcev, usliši njihovo klicanje in jih reši.« (Ps 145,18-19) »Prosíte in vam bo dano!« (Mt 7,7)

dr. Daniel Brkič
Krščanska vera
je odnos

Od vedno so bili ljudje, ki trdijo, da verujejo samo v to, kar je možno videti, zato smatrajo govor o Bogu za pobožno iluzijo in samoprevaro. Pravijo, da je vera infantilna fantazija primitivnih oseb. To zveni na prvi mah prepričljivo, a le če ni protivprašanja. Zakaj potemtakem govor o Bogu ljudi vedno znova spodbuja k poizvedovanju in iskanju smisla? Od kod izvira religiozni nemir v človeku? Ali ni slogan – verujem samo v to, kar vidim – preveč enostaven, skrajno površen, banalen in celo primitiven (A. Domazet)? Dejstvo je, da je človek neozdravljivo religiozen. Albert Einstein je trdil: »Spraševati se o smislu pomeni biti religiozen.«

Vera in znanost sta komplementarni. Latinska sintagma glasi: »Vera išče razumnost - Fides quaerens intellectum.« Avguštin je po spreobrnjenju zapisal modro izjavo, ki izraža skladno zvezo med vero in razumom: »Veruj, da boš razumel - Crede, ut intelligas.« Pa tudi: »Razumi, da boš veroval - Intellige, ut credas.« Vera znanstvene dosežke sprejema. Albert Einstein je rekel, da je zna-

nost brez vere hroma, vera brez znanosti pa slepa.

Vera ne nasprotuje kategoriji razuma, a gre pri njej za drugačno očitnost, za notranjo gotovost. Vera poseduje globljo razumnost. V evangeliju je opisano, da je Jezusov učenec, dvomljivi Tomaž, po Jezusovem vstajenju od mrtvih prišel do vere tako, da se je dotaknil Jezusovih ran. Dotik je povezan z osebnim odnosom in izraža povezanost, bližino, srečanje. Verujemo (zaupamo) lahko šele takrat, ko stopimo v odnos.

Vera je odnos. Vera je hkrati osebna in javna. Je naša in dar Božje milosti. Je lastna in dediščina, ker nam je izročena. Podedovali smo jo od svetopisemskih vernikov, od Abrahama, Izaka, Jakoba, Mojzesa, Davida, Elije, Petra, Janeza, Marije, Samaritanke, Pavla ... S krstom smo sprejeli zaklad vere, ki ga ohranja Cerkev. Zgodnja Cerkev je učila, da sam kristjan ni kristjan. Znan je Tertulijanov izrek: »Solus christianus, nullus christianus.« Verovati pomeni pripadati. Verujemo v občestvu Cerkve, skupaj s celotno Cerkvijo.

Katero vero smo sprejeli? To, da Bog svet ljubi in ljudi rešuje. Vera je poziv k odgovornemu življenju. Ni vedno mazilo za rane, ampak je poziv za nošenje svojega križa v hoji za Kristusom. Slediti Kristusu pomeni nositi svoj križ, ne pa Kristusovega križa. To pomeni, da moram živeti po Kristusovih vre-

dnotah, ne pa po vrednotah sveta. Moram se odreči vsem bogovom tega sveta in slediti Križanemu. Nositi svoj križ pomeni odreči se svojih sebičnih želja in egoističnih ciljev. Povedano drugače, to pomeni darovati se in se podarjati bližnjemu. Vstopiti skozi vrata vere pomeni nositi križ neumorne lju-

bezni. Samo tak križ vodi v nebo, v slavo vstajenjskega jutra. Ključno je, da se je Tomaž dotaknil Jezusovih ran. Rane označujejo trpljenje, ki ga je Jezus pretrpel iz ljubezni do nas. Kdor ljubezen spozna in jo sprejme, preprosto veruje in krščanstvo živi.

mag. Peter Golob

Nebeški telefon

Molitev je največja sila na svetu. Molitev lahko brez orožja in brez nasilja naredi velike spremembe. Prebral sem, da Američani oziroma Evropejci v povprečju porabimo 5,4 ure na dan na telefonu. To je približno 38 ur na teden, 151 na mesec, skoraj 2000 ur na leto, to je torej letno skupaj kar 83 dni. Žalostno je, da se večino tega časa ne uspemo pogovarjati praktično nič življenjsko pomembnega.

Obstaja pa še en telefon, ki je aktiven 24 ur na dan, ki je zastoj in vsak klic nanj je življenjskega pomena. Vsakič, ko pokličemo nanj in preživimo na njem nekaj časa, se zgodi nekaj življenjsko pomembnega: lahko najdemo voljo za življenje, lahko nas navda pogum, lahko najdemo moč za življenjske izzive, lahko pa se zgolj umirimo. Njegova linija ni nikoli zasedena, saj je narejen tako, da ga lahko hkrati kliče vsak zemljan. To je nebeški telefon, o katerem v Svetem pismu piše prerok Jeremija, ko v poglavju 33,3 pravi: »Klič me in ti bom odgovoril, povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.«

Vsak od nas ima lahko svoje pričanje, svoje izkušnje in svoje

ideje o tem, kaj molitev je. Marsikdaj se nam morda molitev sliši kot izrabljena, neštetokrat uporabljena beseda ali dejanje, del neke Cerkvene liturgije ali krščanske tradicije. Vendar kristjani tretjega tisočletja prepogosto pozabljamo, da ima le molitev moč, da s pomočjo Svetega Duha premakne moje in tvoje grešno srce.

Spomnimo se pomena moči molitve, o kateri govori resnična zgodba, ki jo je v knjigi *Svež veter, svež ogenj* zapisal Jim Cymbalta, ki je eden izmed najbolj znanih pastorejv v ZDA, ki vodi Evangelijsko Cerkev Brooklyn Tabernacle v New Yorku. Pastor Jim v svoji knjigi, ki je povzetek resnične zgodbe, piše o moči torkove molitve. Pred približno dvajsetimi leti se je Cerkev ohladila, verniki so se porazgubili, prenehali hoditi na bogoslužja, bili so preveč okupirani s svojimi zadolžitvami, službami, hobiji. Cerkev je postala mlačna, slavilna skupina je imela komajda pet članov. Za nameček je pastoreva hči zapustila Cerkev in se izgubila v newyorških ulicah, kjer je zapadla v slabo družbo, droge, alkohol in prostitucijo. Obupani pastor je izgubil upanje in vero. Nekega dne je prebral odlomek iz Jeremije 33,3: »Klič me in ti bom odgovoril, povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.« Zbral je preostanek vernikov in starešine. Ugotovili so, da so poskusili že čisto vse, poskusili

so z druženji, zabavo, aktivnostmi, toda vse to nasičene in samoza-dostne newyorške družbe ni nič premaknilo. Nato so določili dan. To je bil torek. Tako so se začele tako imenovane torkove molitve. Veste, kaj so delali na teh molitvah? Molili so in prosili Boga, da odpre nebesni svod in pošlje spre-obrnjenje ter okrepi in ojača Cerkev. Molili so vztrajno, z vsem srcem, posredovali so za svoje meščane, za ljudi na ulicah. Mislili so, da bodo morali tako moliti kak mesec ali eno leto, toda njihova torkova molitev po 30. letih še vedno traja. Še vedno ima njihova cerkev vsak torek zvečer veliko molitveno bogoslužje. Danes je to velika Cerkev, ki šteje več tisoč vernikov, že samo njihov zbor šteje 270 članov.

Celotno 8-milijonsko mesto New York in celotna Amerika ve, kaj v Cerkvi Brooklyn Tabernacle pomeni torkova molitev. Ob torkih

imajo čez cel dan in še posebej zvečer organizirano molitev, ko tisoče vernikov pride in moli in od Boga prejema odgovore.

Ali želimo, da bi tudi naši someščani vedeli, kaj pomeni molitveni večer v naši cerkvi? Sam Jezus je namreč rekel: »Moja hiša naj se imenuje hiša molitve.« Ne glejmo s človeškimi očmi, saj ni pomembno, koliko nas je trenutno zbranih, pomembno je, da vztrajamo, da molimo za izgubljeni svet, da prosimo Svetega Duha, da nam da priliko za oznanjevanje, da bo seme Božje Besede padlo na plodna tla. Prosimo, naj Bog ojača našo Cerkev, naj pošlje svež dež.

Božji telefon je na voljo tudi danes. Zato vztrajajmo v molitvi, kajti v Svetem pismu nam je dana obljuba: »Blagoslavljal jih bom okoli svojega griča in pošiljal dež ob pravem času; dež blagoslova bo to.« (Ezk 34,26)

dr. Daniel Brkič

Česa se lahko naučim od Svete Trojice?

Judovski filozof religije Martin Buber je v knjigi *Jaz in Ti* zapisal: »V začetku je bil odnos.« Brez odnosa človek nima obraza. Brez odnosa je sebi in drugim nepoznan in je neznanec. Brez odnosa je človek izoliran, osamljen, tesnoben in brezupen. V njem je pogubna praznina. V njem straši neizpolnjen prostor, kar je tragičnost današnjega časa. Ne zadostuje, da ta vakuum izpolnim z Bogom; izpolniti ga moram tudi s svojim bližnjim. Kajti Boga ne morem imeti brez svojega bližnjega. Stvarnik je človeka ustvaril po svojem obličju, kar pomeni, da smo bitje odnosa. Bog je svojo sled pustil na obrazu človeka, ki jo vidim na obrazu svojega bližnjega. Človek je prvo in največje sveto znamenje Božje navzočnosti. Kdor je proti človeku, je proti Bogu. Vsak odnos s sočlovekom napeljuje na končno srečanje z večnim Ti, z Bogom.

Česa se lahko naučim od Svete Trojice, od troedinega Boga? Tega, da nihče sebe ne postavlja v središče. Vsaka Božja oseba se podarja drugi osebi. Gre za prežemanje ljubezni. V različnosti treh

Božjih oseb se izraža dopolnjevanje, povezovanje, dialog, komunikacija, spoštovanje in sprejemanje, ne pa ogroženost, rivalstvo in nesloga. To je pravi model odnosa. Sveta Trojica je občestvo ljubezni. Koga bom ljubil, če ob meni ni bližnjega? Paziti moram, da me ne zaslepi samoljubje, ker je to patološka ljubezen – sebičnost. Kdor ne zmore živeti v občestvu, Boga ne pozna, kajti Bog je občestvo ljubezni (1 Jn 4,8). Božje osebe povezuje isto poslanstvo – ljubezen. Kristjani se moramo ob nauku Svete Trojice zaustaviti, kajti pozvani smo k udeležanju ljubezni, ki se izraža v medsebojnem spoštovanju in sprejemanju različnosti. Kdor ne ljubi, ni verodostojna priča in mu ni za verjeti. Apostol Janez je zapisal, naj ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici (1 Jn 3,18). Roke potrebujemo, ne pa jezikov (W. Shakespeare). Dejanja so dokaz krščanskega življenja. Drevo spoznamo po njegovih sadovih, človeka pa po njegovih dejanjih. Krščanstvo ni teorija o ljubezni, ampak je ljubezen v praksi. Svet je utrujen od krščanskega žlobudranja in brbljanja o ljubezni. Greh je vse, kar je proti ljubezni. To je stanje brez Boga, čemur pravimo pekel.

Vsak človek se uresničuje le v podarjanju, v odnosu jaz – ti, ne pa v odnosu jaz – jaz ali jaz – to. V pravelem odnosu ni prostora ne za se-

bičnost ne za posedovanje oseb, ker jih s tem razvrednotimo na raven stvari. Pravi odnos je rezultat svobode in izraža srečanje Boga s človekom in človeka s sočlovekom. Pisec Anthony de Mello je v zgodbi napisal: Ljubimec je potrkal na vrata svoje ljubljene. »Kdo trka?« je vprašala ljuba. »Jaz,« je odvrnil ljubimec. »Potem pa kar odidi. V tej hiši ne moreva bivati ti in jaz.« Zavrtnjeni ljubimec je odšel v puščavo. Tam je mesece in mesece premišljeval besede svoje ljubljene. Naposled se je vrnil in spet potrkal na vrata. »Kdo trka?« »Ti.« In vrata so se nemudoma odprla.

Martin Buber je zapisal tudi, da Božje ime pomeni: »Jaz sem tam, kjer si ti.« »Bog je namreč (človekov) svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16) Bog se naznanja in razodeva v svetu. Prisoten je v svetu. Božja milost deluje v grešnem svetu. Bog se nas ne odreka, ampak nas ljubi, kajti Bog je ljubezen (1 Jn 4,8). »Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.« (Jn 3,17) Apostol Janez je zapisal, da je vsak, ki ljubi, rojen iz Boga in Boga pozna (1 Jn 4,7). Kaj pomeni »vsak«? Vsak je kdorkoli, ne glede na kakršenkoli predznak. Apostol Janez je z naukom o ljubezni

zrušil vse človeške pregrade religij, mnenj, sodb, nazorov, privilegijev, stališč, interesov ... Nihče nima pravice prisvajati si Boga in ga umerjati po svojem merilu, ker je to krivoverstvo. Pravovernost je, ko živim po Božjem merilu, ki pa je eno in edino – ljubezen. Mahatma Gandhi je zapisal: »Kristjani razumejo samo polovico krščanstva; Bog in Kristus sta isto, ne vedo pa, da sta tudi Kristus in človek isto. Bog živi v človeku, ljudje pa ga iščejo med oblaki.« Nekdo je rekel: »Boj se tistih, čigar Bog je samo v nebesih ali v tabernaklju.« Bog je najpogosteje zunaj cerkvenih vrat in ga srečujemo v ljudeh, ki nas potrebujejo. Najprej moramo priti k človeku, da bi prišli k Bogu, saj tudi Bog stalno prihaja k nam.

Beli misijonar Doug Meland je delal z Indijanci. Naučil se je njihov jezik in jim nudil medicinsko pomoč. Oblekel je njihova oblačila in sprejel njihovo kulturo in običaje. Zato so ga začeli Indijanci imenovati beli Indijanec. A mu glede krščanstva še vedno niso zaupali. Ko je misijonar nekega dne umirajočemu indijanskemu starčku krvave noge, jih poljubil in starčka objel, so Indijanci rekli: »To je človek, ki ga je k nam poslal Bog.« Kristjani, čas je, da začnemo ljubezen živeti. Martin Luther King je zapisal: »Če en človek sanja, so to samo sanje; če več ljudi sanja iste sanje, to postane stvarnost.«

Oscar Travino
Vse je darilo

Ali ste samski in vam manjka družbe?

Ali ste s kom v zvezi in vam manjka svobode?

Ali preveč delate in vam primanjkuje časa?

Ali imate preveč prostega časa in vam manjka dela?

Ali ste mladi in želite odrasti, da bi počeli odrasle reči?

Ali ste odrasli in želite početi mladostne reči?

Ali živite v mestu, a bi radi živeli nekje drugje?

Ali živite drugje, a bi se radi vrnili v mesto?

Čas je, da prenehate gledati na to, kaj vam manjka in začnete živeti v sedanosti in ceniti to, kar imate. Uživajte v vonju vašega doma, preden odprete vrata in odidete vonjat druge arome sveta. Vedite, nič ni samoumevno. Vse je darilo.

Prevod: uredništvo

Vir: medmrežje

Letnik 36, številka 7-8/2020

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanovič, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:
INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijaska-cerkev-nm.si

Slikovno gradivo, objavljeno v Vodah počitka, je prostodostopno na medmrežju in je delo umetnice Elizabete Wang (1942-2016). Slike uprizarjajo Božje odrešenje.

Svetopisemska besedila, objavljena v Vodah počitka, so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

Na zelenih pašnikih mi daje ležišče;

k **vodam počitka** me vodi.

(Psalm 23,1-2)

REVIJA VODE POČITKA

Zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut